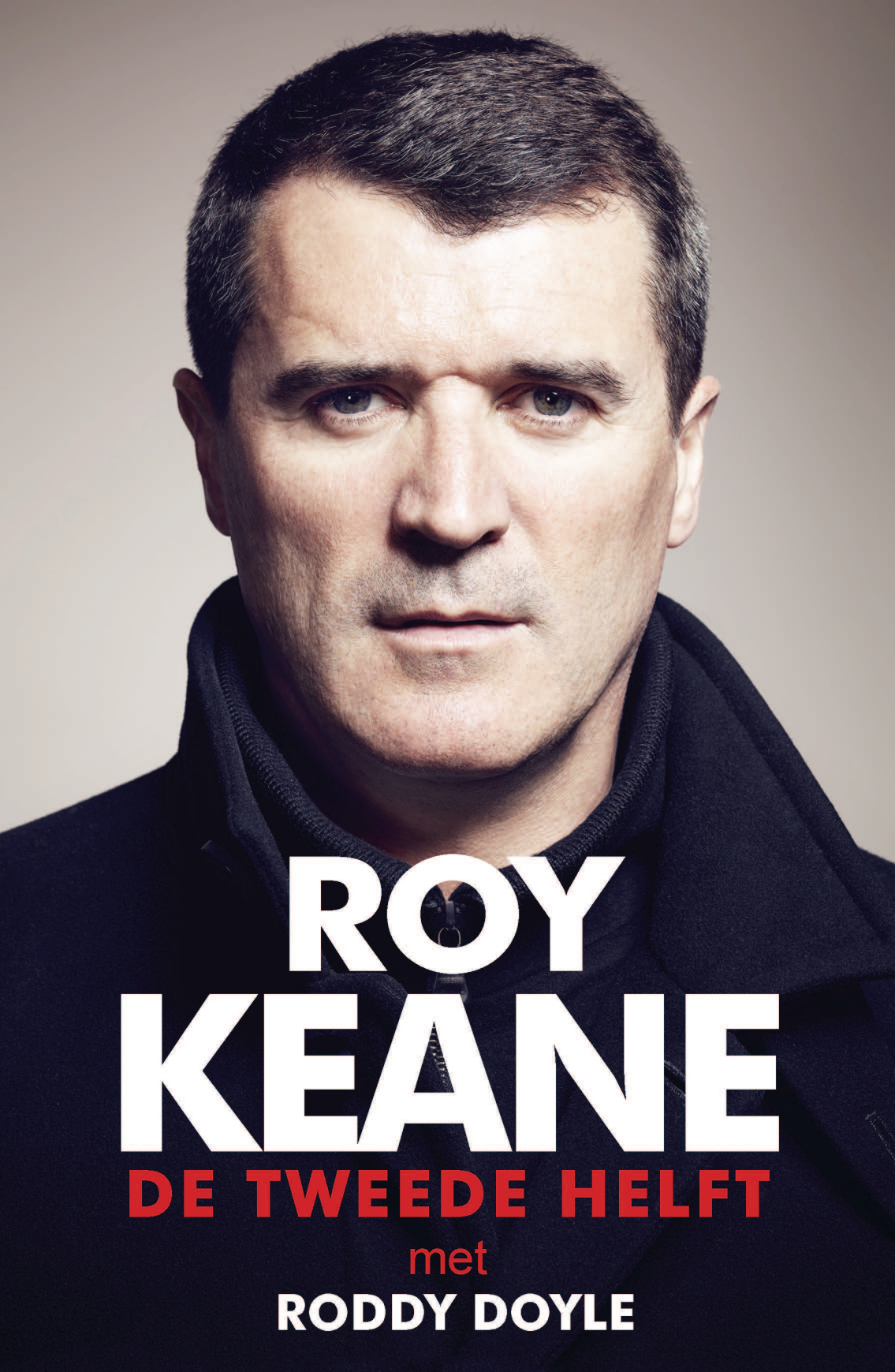

A close-up portrait of Roy Keane, a middle-aged man with short, dark hair and a serious expression. He is wearing a dark, high-collared jacket. The background is a plain, light gray.

ROY KEANE

DE TWEEDE HELFT

met

RODDY DOYLE

ROY KEANE

DE TWEEDE HELFT

Met Roddy Doyle

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

www.kosmosuitgevers.nl

 @Kosmosuitgevers

Oorspronkelijke titel: *Roy Keane – The Second Half*
Oorspronkelijke uitgever: Weidenfeld & Nicolson,
een imprint van Orion Publishing Group Ltd, Londen

© 2014 Roy Keane & Roddy Doyle

Coverfoto: © Hamish Brown

© 2015 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen,
onderdeel van VBK|media

Vertaling: Joost van der Meer, Els Schrijber

Omslagontwerp: Femke den Hertog

Vormgeving binnenwerk: www.intertext.be

ISBN 978 90 215 5912 4

ISBN e-book 978 90 215 5913 1

NUR 491

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke
andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaan-
de schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samenge-
steld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk
voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of
onvolledigheden in deze uitgave.

Als je fysiek niet in orde bent, gaat dat tussen je oren zitten. Je haalt een bal niet en maakt jezelf wijs dat je die tien jaar geleden nog wel had gehaald, hoewel dat misschien helemaal niet waar is. Je hebt een lichamelijke pijn waar je elke dag nog wel mee kunt leven, maar het gaat om wat het in je kop doet. Ik kijk nog steeds terug en vraag me dan af of ik nog een jaar of twee had kunnen doorspelen.

‘Heb ik wel de juiste beslissing genomen?’

‘Roy,’ helpt mijn vrouw me eraan herinneren, ‘ben je het soms vergeten of zo? Je kon niet eens je auto uit komen.’

Dat kon ik wel, maar het was een marteling. Net als uit bed stappen. Maar ik zou het vergeten, omdat ik zoveel van het spelletje hield. Die worst werd me altijd voorgehouden. Ik wilde nog een jaar voetballen, en nog een jaar geld verdienen.

1

Hij vertelde me hoezeer hij me bewonderde. Net als alle topadvocaten was hij uiterst beleefd. Hij is aardig, dacht ik, hij zal me niet te hard aanpakken.

De populaire versie van het verhaal is dat ik mezelf blesseerde, ik scheurde mijn voorste kruisband af toen ik een tackle op Alfie Håland inzette. Håland zei dat ik me niet zo moest aanstellen en dat ik moest opstaan. Dus de volgende keer dat ik hem tegenkwam, pakte ik hem. En maakte ik een eind aan zijn carrière.

Maar dat was niet wat er gebeurde.

Mijn boek *Keane* verscheen in september 2002, een paar maanden na de wereldkampioenschappen en na Saipan, en passages eruit werden als een serie in *News of the World* gepubliceerd. Een van die passages bevatte dit fragment uit het boek:

Weer een rotwedstrijd. Zij hebben er wel zin in. Wij niet. City had al voor kunnen staan toen Teddy met nog twintig minuten te gaan de penalty verzilverde. Howey maakte vijf minuten voor tijd de gelijkmaker. Ik had bijna drie uur gewacht op Alfie, drie jaar als je het anders bekeek. Nu had hij balbezit vlak bij de zijlijn. Alfie belazerde de kluit. Ik had lang genoeg gewacht. Ik raakte hem verdomde hard. De bal ook (denk ik). Pak aan, kut-

tenkop. En heb niet het gore lef ooit nog over me heen te buigen met je gesneer over een schwalbe. En zeg maar tegen je maatje Wetherall dat hem ook nog wel iets te wachten staat. Ik wachtte niet tot meneer Elleray rood trok. Ik draaide me om en liep naar de kleedkamer.

Dat leverde de vette krantenkoppen op, geweldige publiciteit. In sommige opzichten was het perfect, en ik weet zeker dat de uitgeverij, Penguin, niet al te ontdaan was, de boekhandel al evenmin. Ik begrijp dat wanneer je een boek publiceert, je iets verkoopt. Je verkoopt een deel van jezelf. Maar de omvang van alle berichtgeving had ik niet voorzien. Het was ongeloofelijk, alsof ik iemand had omgebracht. Destijds was het een nachtmerrie.

Het boek, de deadline en de publicatiedatum, alles stond al sinds een jaar in de planning. Het idee was dat het zou worden afgerond nadat ik het WK had gespeeld. Het moest een optimistisch boek worden, na onze kwalificatie uit een zware groep en een goede reeks in Japan. Ik vond het een behoorlijk positief boek, maar ik speelde niet op het WK en ik kon amper de deur uit met mijn arme hond zonder te worden achtervolgd. Dat was een maand of twee zo doorgedaan en het begon net een beetje rustig te worden. Maar nu was de tackle op Håland het nieuwste schandaal. De media sprongen erbovenop, zij runden de show, eisten actie. En eerlijk gezegd had ik ze iets gegeven om over na te denken.

De druk lag bij de FA, de Engelse voetbalbond, om er iets aan te doen en dat deden ze dan ook. Ze beschuldigden me ervan dat ik de sport een slechte naam bezorgde door een opzettelijke overtreding op Håland te begaan en door uit mijn beschrijving van de tackle een slaatje te willen slaan. De beschuldigingen deden me pijn, vooral de tweede – het idee dat ik bijna had opgescheept over het opzettelijk blesseren van een speler in de hoop om wat extra boeken te verkopen.

Fysiek was het vermoeiend. Het had invloed op mijn nachtrust

en mijn eetlust. Ik bereidde me nog steeds voor op wedstrijden, maar ondervond problemen met mijn heup. En ook emotioneel was het vermoeiend, zo kort na Saipan. Mijn gezin, degenen die mij het dierbaarst zijn, leed eronder. Ik was een voetballer, maar had afspraken met advocaten.

De hoorzitting vond plaats in het Reebokstadion in Bolton. Het was geen rechtszaal, maar zo voelde het wel. Ik vond dat verkeerd. Het was een voetbalkwestie, maar zo werd het niet behandeld. Het was een aanklacht van de FA, maar ik reed vanuit Manchester in een auto met een juridisch adviseur en een advocaat. Dat voelde niet goed. Het was stil in de auto, ik kende ze niet echt. Er hing geen positieve energie, geen mentaliteit van 'We zullen dit aanvechten.' Het ging alleen maar over schadebeperking. Voor hen was het gewoon een werkdag, maar voor mij was het veel meer dan dat. Ik wist dat ik deze zaak ging verliezen. Maar ik wist ook dat als ik die avond naar huis ging, dit voorbij zou zijn.

Om die dag zo de gang naar het Reebok te maken ... je zou denken dat ik voor moord terechtstond.

Was ik maar op eigen gelegenheid naar het Reebok gegaan, denk ik nu. 'Hoor es, ik zie jullie daar wel.' Eigenlijk wil ik dat ik geen advocaat had gehad. Ik wou dat ik daarheen was gegaan en gewoon de straf had aangehoord. De FA beschuldigde mij en de FA kwam met de uitspraak. Rechter en jury. De druk van de kant van de media was hoog. 'Ze moeten doen wat goed is voor de sport.' Ik had eerder in situaties verkeerd waarin ik aan een kruisverhoor werd onderworpen en toen had ik het gevoel dat er naar me werd geluisterd. Deze keer had ik bijna onmiddellijk het gevoel van 'Geef me die boete nou maar gewoon.' Geen moment heb ik het idee gehad dat ik mijn mening duidelijk kon maken.

De voetbalbond beschikte over een moordadvocaat. Een succesvolle strafpleiter uit Londen. Jim Sturman. Hij was echt geniaal, had mij helemaal in zijn macht. Jezus, en dat vanwege een tackle. Hij was een enorme Spurs-supporter, vertelde hij me. In het heren-

toilet, voor de hoorzitting. Ik stond naast hem bij de pispak. We maakten een praatje, zoals twee mannen in een toilet doen.

‘Ik vind jou een topspeler,’ zei hij.

Hij vertelde me hoezeer hij me bewonderde. Net als alle topadvocaten was hij uiterst beleefd.

Hij is aardig, dacht ik, hij zal me niet te hard aanpakken.

Hij scheurde me aan stukken, de rotzak. Het was zijn werk, om niets van me heel te laten. Ik wou dat-ie aan mijn kant stond, dacht ik de hele tijd.

Ik werd ongeveer een uur aan de tand gevoeld. Hij pakte het boek erbij, hield het steeds voor me.

‘Dit bent u op de cover. Dit is uw boek, nietwaar?’

‘Ja,’ antwoordde ik.

‘Dit is uw boek, toch?’

‘Ja,’ zei ik weer.

‘Staat u achter alles wat u in het boek zei?’

‘Ja.’

‘Dus alles wat u in dit boek zegt...’

‘Ja, maar het is door een ghostwriter geschreven.’

‘Dit is uw boek.’

Hij hield het voor me.

‘Het wordt verondersteld een eerlijk boek te zijn. U hebt deze woorden gezegd.’

‘Zo bedoelde ik het niet, zo heb ik het niet gezegd. Ik weet niet zeker of ik al die woorden heb gezegd. Ik had een ghostwriter.’

Het waren oprechte argumenten, maar ik wist dat ik het gevecht ging verliezen. Toch moet je wel blijven vechten. Het is alsof je in een boksring staat. Misschien ben je aan de verliezende hand, maar wat kun je anders? Je kunt niet je handen laten zakken. Je moet blijven knokken.

Hij was heel goed. Ik weet nog dat ik dacht: vuile smeerlap.

Het was zijn werk om van mij een beeld te schetsen als een misdadiger, een halvegare, iemand die het veld op stapt en zijn collega-profs blesseert. En dat deed hij, met succes.

De beelden hielpen.

‘Mogen we de tackle zien?’

Die hadden ze, in slow motion, lieve hemel. Kijk naar om het even wat in slow motion en het ziet er erger uit dan het is. Zelfs je neus snuiten ziet er in slow motion vreselijk uit. De tackle in slow motion, alle hoeken, het zag er onaangenaam uit. Ik had zin om te zeggen: ‘Zet die snertvideo nou maar uit. Geef me de boete, dan kunnen we door.’

Jim Sturman had een makkelijke dag. Volgens mij genoot hij ervan, als Tottenham-supporter. De rotzak.

Ik weet nog dat ik dacht: Ik word hier genaaid.

Ik nam plaats.

De beurt was aan Eamon Dunphy. Eamon was mijn ghostwriter en was voor de hoorzitting uit Ierland overgekomen om te getuigen. Hij had al gezegd dat hij zijn eigen woorden had gebruikt om de tackle te beschrijven. Voordat we naar binnen gingen, had ik tegen hem willen zeggen: ‘Eamon, als ze vragen of jij denkt dat ik Håland met opzet blesseerde, zeg dan nee.’

Maar ik besloot het niet te doen. Ik wilde hem niet in verlegenheid brengen door zoiets simpels te zeggen.

‘Meneer Dunphy,’ vroeg Sturman hem, ‘denkt u dat meneer Keane zijn collega-profvoetballer, meneer Håland, met opzet blesseerde?’

Eamons drie woorden in antwoord op Sturmans vraag waren: ‘Zonder enige twijfel.’

Dat was de zaak, mijn verdediging, zo het raam uit. Eamon had het boek geschreven, hij was mijn getuige. Ik denk dat Eamon het gevoel had dat hij terechtstond en dat het bijna een strafrechtbank was. Hij wilde zich ervan distantiëren, en ik begreep zijn standpunt wel. Hij had het boek geleverd, had zijn werk gedaan. Ik had het goedgekeurd. Ik stond er alleen voor. Het was mijn boek, met mijn naam erop. Maar ik denk dat hij misschien heeft gedacht dat zijn relaas in het boek terechtstond. Hij wilde het gewoon achter

de rug hebben en dan wegwezen. Hij had haast om zijn vlucht terug naar Dublin te halen.

Ik keek naar hem en dacht: Nu ben ik dus echt de lul.

Hij antwoordde niet met 'Ik denk van wel' of 'Misschien', zelfs geen 'Vermoedelijk' of 'Daar kan ik echt geen antwoord op geven.'

'Zonder enige twijfel,' dat was wat hij zei.

De veronderstelling was, vermoed ik, dat hij zich als ghost-writer in mijn gedachten verplaatst moest hebben terwijl hij het boek schreef. Ik geef Eamon niet de schuld, helemaal niet. Maar hij was geen steun.

'Zonder enige twijfel.'

Aan Jim Sturmans gezicht kon ik zien dat hij dacht: Zo gaat-ie lekker.

Het was actie, het was voetbal. Het was ieder voor zich. Ik heb heel wat spelers geschopt en ik weet wat het verschil is tussen iemand pijn doen en iemand blesseren. Ik wilde Håland niet blesseren. Als je een sport beoefent, weet je hoe je iemand een blessure kunt toebrengen. Daarom zie je mensen op het veld kwaad worden als ze een bepaald type tackle zien. Ze weten wat de bedoeling achter de overtreding was. Ik denk niet dat er spelers zijn die tegen mij hebben gespeeld en met wie ik de strijd ben aangegaan – Patrick Vieira, de spelers van Arsenal, de jongens van Chelsea – ik denk niet dat iemand van hen al te veel kwaad over mij zou spreken. Ze zouden zeggen dat ik gemeen was en dat ik graag het gevecht aanging, maar ik geloof niet dat ze zouden zeggen dat ik achterbaks was. Natuurlijk kan ik me vergissen. Misschien zouden honderden zeggen: 'Dat was je verdomme wel.' Ik heb mensen geschopt in tackles, maar ik heb nooit op het veld gestaan en iemand die ik had getackeld op een brancard eraf zien gaan. Ik zeg niet dat dat een prestatie is, maar ze stonden altijd op en speelden verder.

Er was geen sprake van opzet. Mijn eenvoudige verdediging was dat ik tussen de wedstrijd tegen Leeds, in 1997, toen ik mijn

kruisband blesseerde, en de wedstrijd dat ik hem tackelde, in 2001, toen hij voor Manchester City speelde, drie of vier keer tegen Håland had gespeeld. Eerder dat seizoen had ik tegen hem gespeeld en had hij Paul Scholes te grazen genomen. Als ik deze halvegare was geweest die op wraak uit was, waarom zou ik dan jaren hebben gewacht op de kans hem te blesseren? Die kans had ik misschien wel nooit gekregen. Spelers komen en gaan. Mijn argument was dat ik tegen hem had gespeeld.

Ik heb oude wedstrijden bekeken waarin Håland het uitprobeerde, mij trapt. Hij was echt een lul om tegen te spelen. Lopen zeuren, stiekem. Het incident vond plaats tijdens een wedstrijd tegen City. Maar toen hij bij Leeds speelde, had ik tegen hem gespeeld. De rivaliteit tussen United en Leeds was enorm. Liep ik dan jarenlang te denken: Ik ga hem pakken, ik ga hem pakken?

Nee.

Of ik hem in mijn achterhoofd had?

Natuurlijk. Net als Rob Lee, net als David Batty, en net als Alan Shearer, Dennis Wise of Patrick Vieira. Al deze spelers had ik in mijn achterhoofd. Als ik de kans krijg, ga ik je fucking hard raken. Natuurlijk. Dat is het spel. Ik speelde centraal in het midden. Ik was niet een kleine rechtsback of linksback die zijn carrière op zijn sloffen doorkomt zonder iemand te tackelen. Of een handige vleugelspeler die nooit geblesseerd raakte. Ik speelde in het midden van het sportveld.

Er is een verschil tussen iemand schoppen en iemand blesseren. Iedere ervaren speler zal je dat vertellen.

Håland speelde de wedstrijd uit en vier dagen later speelde hij voor Noorwegen. Een paar jaar later wilde hij beweren dat hij met voetballen had moeten stoppen vanwege de tackle. Hij ging mij aanklagen. Het was een slechte tackle, maar vier dagen later kon hij nog gewoon spelen.

‘De bal ook (denk ik).’

Ik ben ervan overtuigd dat er slechts twee woorden waren die me de kop hebben gekost. Die twee woorden tussen haakjes – ‘denk ik’ – lieten de interpretatie open dat ik voor de man ging en dat het me niet kon schelen of ik ook de bal raakte of niet, en dat ik jarenlang had wakker gelegen, wachtend op Alfie Håland. Ik wist dat de bal daar was. Maar hij was er eerder dan ik.

Die twee woorden tussen haakjes hebben me ongeveer vierhonderdduizend gekost.

Het was een lange dag.

De beslissing, de uitspraak, kwam die middag. Er werd over hoger beroep gesproken, maar volgens mij gebruikte mijn advocaat Michael Kennedy het woord ‘afsluiten’ – ‘We willen dit afsluiten, Roy.’ Dat was mooi gezegd. Ik wilde de zaak gewoon afgesloten zien. Ik zou de boete betalen, en de gerechtelijke kosten. Ze beboetten me met honderdvijftigduizend pond en mijn gerechtelijke kosten waren boven de vijftig mille. Tel daar de oorspronkelijke boete bij op. United had me na de tackle al een boete van twee weken salaris opgelegd. Ik werd vier wedstrijden geschorst. Nu kwam de FA met nog een schorsing voor vijf wedstrijden. Dubbel gevaar. Ik moest veel boeken verkopen. Maar ik was blij dat het achter de rug was. Volgens mij putte het mij, en mijn gezin, uit.

Ik had zonder advocaat naar die hoorzitting moeten gaan en mijn straf moeten accepteren. Ze hadden me toch wel schuldig bevonden. Buiten de voordeur stond de pers in drommen te wachten. Ik zou nooit hebben kunnen weglopen en zeggen: ‘Daar ben ik goed van afgekomen.’

Of ik spijt heb van wat er in het boek stond? Waarschijnlijk niet, want ik had mijn fiat gegeven voordat het werd gepubliceerd. Was ik scherp op elk woord? Duidelijk niet, want ik denk niet dat ik ‘(denk ik)’ erin had laten staan. Wilde ik Håland blesseren? Zeker niet. Maar ik wilde hem wel raken en laten weten wat er gebeurde.

Ik wilde hem pijn doen, me over hem heen buigen en zeggen: 'Pak aan, lul.' Daar heb ik geen spijt van. Maar ik wilde hem niet blesseren.

Ja, ik had het op hem gemunt. Dat had ik op zo veel spelers, en zij op mij. Dat hoort bij het voetbal. We hebben de fantastische doelpunten, de reddingen, de strijd. Maar er zijn ook dingen waar we niet van houden: de snoekduiken, het vals spelen, de slechte tackles. Ze maken deel uit van het voetbal. Mensen willen ze vermijden, doen alsof ze er niet zijn. Maar ook vandaag zijn er spelers die het op andere spelers gemunt hebben. Seamus McDonagh, de keeperstrainer, heeft een mooi gezegde, advies dat hij aan keepers geeft: 'Als je voor een voorzet je hok uitkomt, kom dan met geweld.' Niemand die het openlijk zegt. Maar we spelen nu eenmaal geen vlooienspel.

Håland maakte me kwaad, met zijn overdreven gedoe. Toen hij bij Leeds speelde, heeft hij een paar keer geprobeerd me te pakken. Dan kwam hij van achteren, om me met alle plezier te grazen te nemen. Er zijn dingen in mijn leven waar ik spijt van heb, maar daar hoort hij niet bij. Hij staat voor de dingen in het voetbal die ik niet leuk vind.

Terugkijkend ben ik teleurgesteld in de andere spelers van Manchester City. Ze sprongen er niet tussen om hun teamgenoot te verdedigen. Ik weet dat als iemand dit bij een United-speler had geflikt, ik me ermee zou hebben bemoeid. Waarschijnlijk vonden zij hem ook een lul.

Iedereen zei tegen me dat ik door moest en ik denk dat ik ook doorging. Het waren een paar moeilijke maanden geweest. Mijn hele leven draaide om voetballen. En er waren in deze zaak geen verzachtende omstandigheden. 'We willen dit afsluiten,' zei Michael, en dat werkte voor mij. Ik geloof dat als je iets verkeerd doet, je je verdiende straf moet ondergaan. Ik heb mezelf nooit het onschuldige slachtoffer gevoeld. Ik had nooit mijn centen moeten uitgeven aan advocaten. Ik had gewoon moeten zeggen: 'Dit is wat

er is gebeurd. Ik heb het niet zo bedoeld, maar het staat duidelijk in de regels.'

Ik dacht dat het over overleven ging, over de schade zo beperkt mogelijk houden. Ik vroeg me af wat daar ik deed, een beetje. Ik vroeg me af waarom ik een advocaat had. Dit draaide niet om winnen of verliezen, of goed en fout, onschuld of schuld. Het draaide om schadebeperking. Als de boete lager was geweest, zou ik er misschien gelukkiger uit zijn gekomen. Maar de hoogte van de boete verraste me niet. Er was een druk van buitenaf om mij te straffen. De juridische en logische argumenten gingen nooit werken: ik had een ghostwriter die zijn eigen stijl overbracht. Het waren Eamons woorden. Ik was al gestraft. Mijn recht op vrijheid van meningsuiting.

Toen de vrijheid van meningsuiting ter sprake kwam, lachte Sturman alleen maar.

'Betekent dat dat ik op straat iemand kan uitschelden? Vrijheid van meningsuiting?'

Dat zei hij al voordat we begonnen waren.

'Als jouw zaak op vrijheid van meningsuiting is gebaseerd, kom dan niet bij me aan met die onzin.'

'Meer hebben we niet,' zei ik tegen mezelf.

Hij was geniaal. Maar hij had ook een goede zaak. En hij had de beelden als bewijsmateriaal. Waarschijnlijk heeft hij nooit gemakkelijker zijn centen verdiend. Hij hoefde er geen zweetdruppel voor te laten.

2

Voetballers zijn intelligent. In de kleedkamer werd niet geklaagd. Niks geen ‘Alles staat op instorten.’

We waren linea recta van de Westkust van Amerika gekomen, ik geloof dat het Seattle was, en een paar van ons werden buiten het team gehouden. Ik speelde graag alle wedstrijden, maar toen de trainer me voor deze buiten de lijnen hield, was ik best opgelucht, omdat ik gesloopt was. Dat gold voor ons allemaal, door de jetlag. Ik weet nog dat ik in de dug-out naast Ryan Giggs zat en dat we samen naar de andere jongens op het veld lachten.

We speelden in het voorseizoen tegen Sporting Lissabon, om de opening van hun nieuwe stadion te vieren, en ik zag die dag hoe goed Ronaldo was. Hij speelde voor Sporting en moest het opnemen tegen John O'Shea. In de rust moest Sheasy naar de clubarts, omdat hij duizelingen had. Hij werd binnenstebuiten gekeerd.

De club had Ronaldo in de gaten gehouden en volgens mij slo-ten ze na de wedstrijd de onderhandelingen af. Wij plaagden Sheasy er altijd mee dat hij de deal bekrachtigd had door als een natte krant tegen hem te spelen. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat Sheasy net als de rest last had van jetlag.

Ronaldo kwam voor de start van het seizoen 2003-2004 en ik mocht die jongen meteen. Hij had iets sympathieks over zich en een goede houding. Waar ik het meest van onder de indruk was,

was dat hem de mogelijkheid was geboden om nog een jaar op huurbasis in Lissabon te blijven, maar dat hij nee zei. Hij was direct naar Manchester gekomen. Ik vond het een goede, moedige beslissing, want hij was nog maar zeventien. Na de eerste paar dagen dat ik hem had zien meetrainen, was mijn reactie: 'Deze jongen wordt een van de grootste spelers ter wereld.' Ik zei het niet hardop, omdat ik er altijd voor waakte een speler te vroeg op te hemelen of af te branden.

Hij zag eruit als een voetballer. Je moet er het uiterlijk voor hebben, en dat had hij. Zidane oogde als een voetballer, en Ronaldo oogde als een voetballer. De vorm, de lichaamstaal, die waren er. Een beetje arrogantie ook. Maar hij straalde iets aardigs uit, hij had iets heel innemends. We vergeten dat toen hij voor het eerst zijn opwachting maakte, hij veel kritiek te verduren kreeg. Hij ging te snel naar het gras als hij werd getackeld, zijn rendement was onvoldoende. Maar, nogmaals, hij was pas zeventien, een knul. Op die leeftijd speelde ik bij de jeugd voor Rockmount, in Cork. Hij was ongelofelijk. Hij was direct een van de hardst werkende spelers bij United. De meeste spelers die ik kende, werkten hard, maar Ronaldo bezat het talent boven op het werktempo.

Hij zag er goed uit en was zich daarvan bewust ook. In die zin was hij ijdel, voor de spiegel. Hij was een grote knaap, fysiek sterk. Staat je goed, dacht ik altijd. Keek ik naar andere jongens die voor de spiegel stonden, dan dacht ik, jij verdomde idioot. Maar Ronaldo had iets onschuldigs en aardigs over zich. Ik denk niet dat hij het ooit rustiger aan deed of zich meer druk maakte om de spiegel dan om zijn spel. Ik heb altijd de indruk gehad dat voetbal zijn liefde was. Hij krijgt nog steeds de kritiek dat hij zich bij een tackle te gemakkelijk laat vallen en hij werd afgekraakt toen hij knipoogde nadat Wayne Rooney bij het WK van 2006 tijdens Engeland-Portugal met rood van het veld moest. Maar dat hoort bij het voetbal, en zo speelt hij dat. Het zit gewoon in de buitenlandse spelers, in hun spel: een vrije schop versieren, een tegenstander een rode kaart

aannaaien. Het hoort bij ze. Als ze vlak bij het strafschoopgebied worden getackeld, gaan ze naar het gras.

Iedereen is dol op de Gazza-verhalen, de tragedies, maar het is geweldig om een speler te zien die zijn mogelijkheden waarmaakt. Ronaldo had veel critici, maar volgens mij werden de mensen gewoon moe van al dat gehak op hem en gaven ze toe dat hij wel wat krediet verdiende. Je kunt het als pech beschouwen dat hij in dezelfde periode voetbalt als Messi, maar Messi heeft hem wel een doel gegeven: 'Ik wil beter worden dan hij.'

Jongere spelers brengen een andere energie, ze kennen geen angst. Ze proberen dingen uit. Aan het begin van het seizoen 2003-2004 was ik tweeëndertig, maar het was nog niet alsof ik achten-dertig was. Ik had niet het gevoel dat ik aan de kant werd gescho-ven. Desondanks wist ik dat de club als een machine was: de Ronaldo's en de Rooneys zouden zich aandienen. Toen ik zelf nog een jonge speler was, had ik Bryan Robson en Steve Bruce zien vertrekken. Dus als je zo oud wordt als ik nu was, kijk je altijd naar de uitgang. Ik was niet bang, voelde me niet bedreigd. Er was gewoon dat besef: zo is de sport. Je wordt tweeëndertig en je komt aan de rand van de klif. Een sportpsycholoog die een keer naar United kwam, zei dat de neergang geleidelijk kon gaan of 'Boem!'; je valt van de klif. Je hoopt gewoon dat het geleidelijk zal gaan.

Bij United ging het met mij op een leuke manier bergafwaarts. Ik speelde nog. Ik deed het prima, zette mezelf nog niet voor schut. Maar ik domineerde wedstrijden niet meer zoals vroeger. Het mooie als er een topspeler naar je voetbalclub komt, is dat je indruk op hem wilt maken. Het is zijn taak om indruk op jou te maken, maar jij wilt dat ook op hem. Daarom krijgt een ploeg een opkik-ker als er een topspeler komt. 'Godver, ik wil niet dat hij denkt dat ik een klotevoetballer ben, dat hij denkt: Die heeft z'n langste tijd gehad.'

De dynamiek van de club was aan het veranderen. Grote spe-lers waren vertrokken. Peter Schmeichel vertrok in 1999, en hij was

In *De tweede helft* vertelt Manchester United-icoon Roy Keane openhartig over zijn carrière als profvoetballer en de tijd erna. Keane was captain van het nationaal elftal van Ierland en speelde jaren onder Alex Ferguson als aanvoerder van Manchester United. Hij werd door velen gezien als een harde, soms meedogenloze vechter. Zijn status als grootse voetballer staat buiten kijf, maar buiten (en binnen) het veld zorgde Keane vaak voor ophef.

In zijn eigen biografie vertelt hij onder andere over de beruchte tackle op Håland, zijn onenigheid met Sir Alex Ferguson en zijn leven als topvoetballer, maar ook over de tijd erna, hoe hij zichzelf opnieuw uitvond en trainer en voetbalcommentator werd.

Roy Keane schreef dit boek met *Booker Prize*-winnaar Roddy Doyle.

Roy Keane is in zijn autobiografie – of bekentenis – bijzonder zelfkritisch en zelfbewust. Het is geestig en toont wijsheid op allerlei terrein...

– Irish Times

Roy Keane en Roddy Doyle.
Foto © Hamish Brown

www.kosmosuitgevers.nl

K
KOSMOS

NUR 491
Kosmos Uitgevers
Utrecht/Antwerpen

